

Opfinderen. Naar det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgrets (Vajer), tror jeg, det var, mente, at man paa andre Maader skulde belønne Opfinderen end ved at give ham Eneret, saa er det jo ærede Medlemmer vel bekendt, at det langt fra er sjældent, at Opfinderen ogsaa her i Rigsdagen belønnes for sin Opfindelse, idet man giver ham Understøttelse til dens Udførelse. Jeg har for ganske nylig inden for min Praksis set et saadant Tilfælde, og jeg tror ikke, at min Erindring skuffer mig deri, at vi endog her i Rigsdagen — jeg husker ikke, om det var paa Finansloven eller paa Tillægsbevillingsloven — bevilgede 4.000 Kr. til Hjælp til Udførelsen af en Bindplov. Det var uden Tvivl overmaade smukt gjort af Rigsdagen, men jeg har ikke senere hørt noget til denne Bindplov. Saaledes som Forholdet nu er, betales der, om jeg ikke fejler, 34 Kroner for Patentbevillinger, men man skal da ganske vist ikke betale dem, forinden man faar Bevillingen eller i alt Fald Bevillingen er givet saaledes, at man kan indløse den imod at betale disse 34 Kroner. Bliver Ansøgningen afslaaet, saa har man ikke noget at betale undtagen de 65 Øre, som bruges til Stemplet paa Ansøgningen. Men Lovforslaget gaar en anden Vej. Det forlanger at den, der søger om Patent skal straks, naar han ikke kan godtgøre, at han er uformuende, betale 20 Kr., han skal altsaa betale 20 Kr., blot fordi han søger. Bestemmelsen derom findes i § 11, sidste Stykke, og lyder saaledes: „Ved Ansøgningens Indlevering lægges en Afgift af 20 Kr.“; dersom vedkommende ikke faar den Bevilling, han søger, ja saa er han af med sine 20 Kroner og faar ikke noget for dem. Saar han derimod Eneretsbevillingen, som han søger, saa skal han ifølge Lovforslagets § 20 endvidere betale 10 Kroner, det bliver altsaa tilsammen 30 Kroner at betale, eller saa temmelig nær det Gebyr, 34 Kroner, som et Patent nu koster; men saa har han fremdeles ifølge § 4, naar 3 Aar ere gaaede, at betale 20 Kroner og i hvert følgende Aar 20 Kroner plus 5 Kroner, og saadan bliver der ved at lægges 5 Kr. til, indtil det i det 15de Aar bliver 80 Kroner, han kommer til at betale. Jeg forstaar ret vel, hvad den ærede foregaaende Tale bemærkede: at Hensigten med denne Bestemmelse er at forhindre, at der findes gældende Patenter, som dog ikke udnyttes, idet efter Lovforslaget den paagældende stempelt hen kan lade være at gøre disse særlige Indbetalinger, og Følgen heraf er saa den, at saa bortfalder den ham givne Eneret. Jeg tror dog navnlig, at i Genhold til, hvad jeg

for bemærkede om, at de fleste Patenter ikke blive til noget, behøves der ikke at tages saadanne Bestemmelser som denne i Lovforslagets § 4 om en aarlig stigende Skat af Eneretten, saa længe denne gælder, fordi man er bange for at blive belejret med en Mængde Patenter, som komme til at kolliderere. Det bliver ret betydelige Beløb, den paagældende her kommer til at betale: hvor stor denne Indtægt vil blive for Statskassen, er det vanskeligt nu at have nogen Mening om; jeg tror ikke engang, den vil blive saa stor, at den vilde kunne lønne de Embedsmænd, som skulle ansættes efter denne Lov; men det vil jo vise sig. Jeg tror det som sagt ikke, fordi de allerfleste af dem, som faa Eneretsbevillinger, kun have levet i Kantasten; saa snart deres Tante kommer til Udførelse, saa viser det sig ikke at være noget; de have sat en Del Benge til, og nogen Fordel faa de ikke deraf.

Jeg kunde ønske at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til nogle processuelle Bestemmelser i Lovforslaget; disse omhandles i det 4de Kapitel, og der sættes en meget meget høj Bødestraf, nemlig indtil 2.000 Kr., og i Gentagelsestilfælde indtil 4.000 Kr. eller Fængsel for forsætlig at have gjort Indgreb i nogens Patentret. Det er en meget stor Latitude i Strafferammen, som disse Bestemmelser indeholde, fordi der staar intet Minimum af Bøden. Bøden kan altsaa være saa lille, som man ifølge Lovgivningen kan idømme den — 2 Kr., om jeg husker ret — og Straffen kan stige indtil Fængsel, det vil altsaa sige endogsaa Straf med Fængsel paa Bånd og Brød indtil 6 Uge 5 Dage. Det er, jeg gentager det, et overordentligt vidt Spillerum for en Strafferamme, der overlader særdeles meget til Dommernes Skøn og Vilkaarlighed. Vil man overhovedet sætte Straf, naar det ikke kommer ind under det almindelige Vedrageribegreb, som den paagældende Kontravent har gjort, saa forekommer det mig, at Strafferammen burde gøres noget snævrere og maaske lidt forskellig lige over for de forskellige Tilfælde, som kunne fremkomme. Betingelsen for Straf er her, at Indgrebet i Patentretten er gjort forsætlig, men om noget er gjort forsætlig eller ikke forsætlig, det er et psykologisk Spørgsmaal, det kommer an paa, om den paagældende vil bekende, at han har handlet med Forsæt, eller om han siger, at han ikke har gjort det forsætlig. Hvad hans Tante har været, vil i mangfoldige Tilfælde være vanskeligt at udvinde, naar han ikke selv afgiver en Tiltaelse derom, og man ser ogsaa i den store Række af Sager, som desværre forekomme, og hvoraf jeg jo ser et ikke ringe